SPORTUL magazin

SPORTIVI CU... OCHELARI!

Sportivii cu ochelari nu sînt prea des întîlniți pe stadioane și totuși figura cîtorva dintre ei a rămas în istorie, cu... ochelari!

Atletismul a avut și are multe celebrități cu ochelari: alergătoarea din R.D.G., Gisela Birkenmeyer, italianul Livio Berruti — învingătorul probei de 200 m la Jocurile Olimpice de la Roma, finlandezul Matty Jarvinen, unul dintre cei mai buni sulițași ai lumii între anii 1935—1940, săritorul de triplu japonezul Naoto Tajima, primul care a ajuns la 16 metri, englezul Christopher Brasher, cîștigător la 3 000 m obstacole la Olimpiada de la Melbourne, sovietica Valentina Tikhomirova campioană europeană la pentatlon în 1966, Mike Larrabee campion la Tokio la 400 m, Charlie Greene omul de 9,9 pe 100 m etc. Numărul atleților cu ochelari este însă cu mult mai mare, înregistrînd — după cît se pare — în rîndul tuturor disciplinelor fizice — un adevărat record.

Scrima a avut și ea o serie de purtători de „lunete", între care îi vom aminti pe Haidi Schmidt (R.F.G.) fostă campioană a lumii, pe francezul Daniel Revenu, pe românul Grigore Neculce.

Înotătorul francez Alex Jany purta și el ochelari, dar unii de o construcție specială pe care-i fixa direct sub pleoape căci altfel, evident, l-ar fi deranjat. Jaroslav Drobny, tenisman și hocheist celebru, halterofilii Iuri Vlasov (U.R.S.S.) și Gyozo Veres (Ungaria), fotbalistul belgian Jurion, de la Anderlecht, și Covaci IV de la Textila Buhuși, ca și tripla învingătoare a Wimbledonului, tenismana americană Billie Jeane King, toți

IURI VLASOV

au purtat sau poartă ochelari.

Sînt, totuși, o serie de ramuri sportive în care oamenii cu ochelari pur și simplu n-au ce căuta: rugbyul, luptele și boxul. În schimb, sînt altele la care ochelarii sînt... obligatorii: motociclismul, bobul, schiul alpin.

O singură pereche de ochelari nu s-a inventat încă, în ciuda numeroaselor recomandări în acest sens: ochelarii arbitrilor!

PRIMII PAȘI AI RUGBYULUI...

Atunci cînd te gîndești la rugby — mai ales dacă ești îndrăgostit de acest sport — nu o poți face fără să-ți reamintești cuvintele înscrise pe o piatră de marmură care consemnează, peste ani, inventivitatea unuia dintre elevii colegiului „Rugby School" din Anglia anului 1823:

„Această placă comemorează isprava lui William Webb Ellis care, cu un frumos dispreț față de regulile de fotbal, așa cum erau jucate în timpul său, a luat mingea în brațe și a alergat, inaugurînd astfel trăsăturile caracteristice ale jocului de rugby".

Așa a început povestea unui nou sport, în hohotele de rîs ale celor care priveau năstrușnicia gestului unui neconformist la... regulamentul jocului de fotbal. Dar noul sport nu ține cont de toate acestea. El pornește curajos la cucerirea lumii, purtînd numele orășelului în care se născuse și înspăimîntîndu-și în primul rînd... părinții! O petiție colectivă a cluburilor de fotbal solicită în 1863, nici mai mult, nici mai puțin, decît desființarea acestui sport! Dar adepții lui, în frunte cu reprezentanții clubului „Blackheath", refuză categoric să cedeze și sciziunea de „Football Association" se produce în 1871. O dată cu crearea „Uniunii de rugby" (Rugby Union"), independența a fost cucerită.

Anii trec și frumusețea noului sport îi cucerește în primul rînd pe „vecinii de peste Canal". Iar din Franța, rugbyul își va începe călătoria pe bătrînul continent, ultind — uneori — originea lui... insulară!

Iată-l ajuns și pe malurile Dîmboviței. Aici, istoria lui „oficială" începe în ziua de 16 martie 1914, o dată cu disputarea primelor meciuri de campionat. Dar povestea rugbyului românesc începe cu mult în urmă...

Am văzut o veche fotografie. Anii au îngălbenit-o atît de mult, încît nu ar mai putea fi reprodusă. Este și normal: a fost făcută acum 70 de ani, deci în 1898. Reprezintă echipa de rugby a liceului „Janson de Sailly", campioana școlară a Franței, patria continentală a baionului oval. În rîndurile echipei — plini de mîndrie pentru performanța obținută — s-au aflat și doi români. Mai apoi, și alți tineri români au făcut parte din formațiile unor echipe franceze de renume ca Racing, Stade Francais, Montpellier etc. Unii dintre ei au ajuns chiar internaționali... francezi!

Reîntorși în țară, în vacanțe sau după terminarea studiilor, aceștia nu și-au uitat pasiunea pentru rugby, străduindu-se să-l facă cunoscut și tineretului nostru.

Astfel, în nr. 59 din noiembrie 1910, „Revista automobilă" publică următoarele: *„Fotbalul association a luat în România extensiunea cuvenită. Este momentul ca fotbalul-rugby, cu mult mai frumos și cu mult mai folositor dezvoltării fizice, să numere în curînd un număr mare de adepți. Din inițiativa „Revistei automobile" și cu concursul „Sporturilor Atletice Române", jocurile de rugby vor începe chiar în toamna aceasta, pe un teren extraordinar de bun. Amatorii se vor adresa d-lui George Iconomu, în str. Nicolae Golescu 14".*

Este probabil să fi avut loc unele întîlniri, între echipe alcătuite ad-hoc. Memoria unora dintre rugbyștii de acum aproape 60 de ani a păstrat amintirea unor dispute pe un maidan în Bucureștiul de altă dată!

Doi ani mai tîrziu, „Federațiunea Societăților Sportive din România" va avea încă de la înființare și o „Comisiune de Football-Rugby", iar planurile de amenajare a terenului cedat de Primăria Capitalei pe Șoseaua Kiselef vor cuprinde și „5 terenuri care se vor folosi pentru football-rugby și association".

Coperta nr. 87 din martie 1913 a „Revistei automobile" reprezintă *„un match de football-rugby, un joc care nu este introdus pînă acum în România, dar care"* ... și urmează o caldă pledoarie pentru sportul cu balonul oval.

Numărul 95 din noiembrie 1913 ne confirmă desfășurarea unor meciuri de rugby, precizînd că primul dintre acestea a avut loc între echipa Tenis Clubului Român și echipa Sporting Clubului Român. Partida s-a disputat *„pe un loc viran, de altfel foarte propriu, situat în apropierea depoului vechilor tramvaie, de pe Șoseaua Bonaparte".*

Se pare că rugbyul atrage din ce în ce mai mulți adepți. „Ilustrațiunea națională" din aprilie—mai 1914 îi dedică prima rubrică „Viața sportivă", ca un fapt logic *„față de extraordinara răspîndire a rugbyului la noi, față de avîntul și însuflețirea cu care acest sport a fost primit și de amatori și de marele public".*

Fotbaliștii se... înspăimîntă de această avalanșă de sentimente pro-rugbystice. Dovadă articolul apărut în „Revista automobilă" (nr. 99 din martie 1914) care arată:

„Jocul de asociație face sforțări însemnate pentru a înfrînge vîlva ce se manifestă în jurul meciurilor de rugby și de a păstra interesul sportsmanilor de partea lui.

Acțiunea întreprinsă este lăudabilă; intenția, însă, este exagerată. Fotbalul în ambele lui forme este un sport de echipă care atrage și pasionează deopotrivă. Dacă acum jucătorii înclină mai mult spre rugby, este o simplă chestie de „modă". Cînd această furie va trece, succesele vor fi împărțite și rezultatele deopotrivă prețuite".

Scurta noastră trecere în revistă a anilor premergători momentului „oficial" al rugbyului românesc a luat sfîrșit, o dată cu startul primului campionat (16 martie 1914).

S-au înfruntat (după atîta entuziasm rugbystic) numai... două echipe (T.C.R. și S.C.R.) într-un meci care reprezenta *„punctul de atracție al acelei exhibiții sportive".* Victoria și totodată titlul de campioană a revenit formației prime a Tenis Clubului Român.

Dar, să nu uităm! Cele două cluburi aveau și echipe secunde. S-a disputat, deci, și un... campionat categoria a II-a, cîștigat de S.C.R. II (deci un gen de revanșă!).

Cupa „Malla" (campionatul interșcolar), a avut ca prim cîștigător echipa liceului Gheorghe Lazăr, care a învins în finală formația liceului Matei Basarab.

Dar, o dată cu primii cîștigători de competiții oficiale, se încheie povestea primilor pași ai rugbyului nostru. De aici începe istoria care va fi scrisă poate cîndva. Istoria unui sport în care, de curînd, urmașii „elevilor" au învins în mod strălucit pe strănepoții foștilor „profesori". O istorie care ar trebui să fie scrisă...

Dorin ȘTEFLEA

FILE DIN ISTORIA SPORTULUI NOSTRU

RĂSPUNS LUI ION POȘTAȘU

Glumeț, ca de obicei, Ion Poștașu, răspunzînd unui cititor din Turda, mă asemăna cu personajul lui Topîrceanu din *„Balada chiriașului grăbit"*, în ceea ce privește facerea și desfacerea... geamantanului.

Este adevărat, în mare măsură. Dar aceasta nu este o caracteristică a mea, ci a meseriei de antrenor și ea este determinată de faptul că titlul de campioană nu poate fi cucerit de două echipe în același timp. De aici începe instabilitatea...

Personal, am gustat din cupa instabilității cu prilejul meciului cu Spania, cînd alții s-au îngrijit să-mi facă geamantanul. În alte ocazii, i-am scutit de efort, și mi l-am făcut singur.

Instabilitatea mea nu face decît să reflecte faptul că sînt *stabil* într-un domeniu mult mai important: al principiilor. Dacă nu ține, neapărat, la ele, un antrenor nici nu trebuie să-și cumpere geamantan. Avem doar atîtea exemple...

Constantin TEAȘCA

Duminicile unui nesportiv

URARE

Cînd eram de-o șchioapă, în primele clase ale liceului, umblam și eu, cu alții de seama mea, la urări de An Nou. Umblam cu steaua și cîntam cum se nimerea. Oamenii nu erau prea muzicali, fiindcă ne ascultau pînă la capăt și ne mai și cinsteau pe deasupra, conform datinei, ca pe niște auguri de belșug la început de calendar. Erau și foarte răbdători, o dată ce nu se sinchiseau de „corul" nostru, care răcnea pe atîtea voci cîți stăteam proptiți în tindă. Cîte unul mai iscusit primea răsplata colindului nostru pe la casele cunoscuților, cei mai răsăriți nu se fereau nici de-o înghițitură din băuturile întăritoare. Era zăpadă și ger, de crăpau pietrele, încît lichidul concentrat le încălzea mărunțaiele, ca un foc. După care răcneau mai amarnic și se-nghesuiau în ușa oamenilor cu și mai mesfiită cutezanță. Probabil nu credeam atunci încă în puterea muzicii, altfel nu intram în cîrdășia aceea de afoni însă lecția n-a întîrziat să vină, chiar sub forma unei urări.

Ne-a făcut-o profesorul de latină, un domn bătrîn, îmbrăcat în negru ca un paroh. În timp ce-i cîntam, parcă-i smulgeam urechile firicel cu firicel. Cînd isprăvirăm, scoase de sub masă un coș de nuiele, din care primi fiecare cîte-o ciorchină de struguri niței stafidiți, dar o minune de aromă și dulceață. Apoi ne vorbi, cu oarecare asprime în glas, privind lung prin geamul ochelarilor:

— Fiindcă mi-ați făcut urările voastre, vă fac și eu una: aceea de a fi serioși!

În propoziție dezvoltată asta însemna să ne stimăm pe noi și să stimăm pe alții într-atît, încît ceea ce săvîrșim să fie pe măsura puterilor noastre, nu sub ele. Pentru că felul cum cîntam noi atunci, după capul fiecăruia, căutînd tonurile așa cum ai dibui un ac în claia de fîn, l-ar fi îngrozit fără măsură pe dascălul nostru de muzică, a cărui casă o ocolisem de altfel, cu grijă și teamă, la fiecare An Nou. Cred că urarea domnului de latină ne-a slujit de învățătură și ținere de minte, deoarece după strugurii lui dulci și cuvintele-i amare n-am mai umblat niciodată cu steaua.

O urare asemănătoare aș face și eu, în pragul anului care debutează, sportivilor noștri: aceea de a fi serioși! Adică, fără supărare, să-și cunoască desăvîrșit posibilitățile și să le folosească deplin, cu inteligență, voință și stăruință. Mă aflam departe de țară cînd au luat sfîrșit Jocurile Olimpice din Mexic, totalizîndu-se medaliile obținute — 15 de către noi! — și aflîndu-se situarea noastră pe-al treisprezecelea loc. Am citit în ochii străinilor stima față de acest clasament, și-am înțeles din spusele lor că se așteaptă din parte-ne din ce în ce mai mult. Într-un tren foarte rapid, care înghițea fără bilticiala obișnuită kilometri din continent, cîțiva necunoscuți o lăudau în termeni superlativi pe Beatrice Hustiu, deoarece o văzuseră plutind pe gheața de la Garmisch-Partenkirchen. La o masă a scriitorilor finlandezi s-a vorbit îndelung despre agilitatea, grația și cuceritoarea modestie a sportivelor noastre în competițiile de la Ciudad de Mexico. Peste tot am auzit cuvinte de apreciere, adresate mie, nesportivului, pentru meritele sportivilor români.

Mi-a crescut inima, și aș dori ca ea să crească de azi înainte așa de mare, încît să cuprindă cu mîndria ei fierbinte întregul nostru tineret sportiv, care, cucerind laurii victoriilor în arenele naționale și internaționale, să cucerească totdeodată împlinirea omenească ce și-o propune sportul ideal: tendoane, mînți, caractere deopotrivă de suple, deopotrivă de călite, deopotrivă de armonioase!

George SBÂRCEA

Electronica în ajutorul ziariștilor sportivi

La Jocurile Olimpice de la Tokio, ca și la cele de iarnă de la Innsbruck și Grenoble, sistemul de informare privind rezultatele fiecărei probe, clasamentele diferitelor întreceri, numărul de puncte etc., a fost cel mai operativ din întreaga istorie a sportului mondial. Această rapiditate cu totul neobișnuită a fost realizată grație unui sistem electronic complex, denumit I.B.M., o adevărată uzină, deservită de un mare număr de specialiști cu o înaltă calificare.

Întrecerile olimpice de la Tokio, cuprinzînd 20 de ramuri sportive, s-au desfășurat pe 32 de baze, situate la distanțe de multe ori apreciabile față de centrul de calcul al I.B.M., plasat la „Presse center", în vecinătatea stadionului Național. În momentul în care, de pildă, pe marele stadion aveau loc concursurile de atletism, la Karuizawa (150 de kilometri depărtare de capitală) se desfășura călăria, iar la alți 50 de kilometri, la Enoshima, erau programate regatele veliștilor etc.

Prin rețeaua I.B.M. toate cele 32 de baze sportive erau legate direct de centrul de calcul olimpic. În fiecare unitate terminală, cum au fost denumite subcentrele I.B.M., exista cîte o mașină asemănătoare celei de scris, cu ajutorul căreia, pe baza unui anumit cod, se transmiteau informațiile imediat ce se încheia o probă, un meci, o repriză, sau chiar un set.

La centrul olimpic de calcul, toate aceste informații erau recepționate de către 8 mașini electronice, 113 circuite, utilizînd 3 680 de kilometri de cabluri și reunind într-o singură rețea legăturile cu bazele sportive, centrul de presă și subcentrele acestuia, satul olimpic etc. Dintre aceste mașini două erau echipate cu „discuri memoratoare", capabile să înmagazineze fiecare cîte 56 de milioane de litere, cifre și alte diferite semne. Alte mașini serveau, în principal, controlul transmisiunilor, fiecare dintre ele avîndu-și propria „memorie" (cîte 2 milioane de litere, cifre etc.).

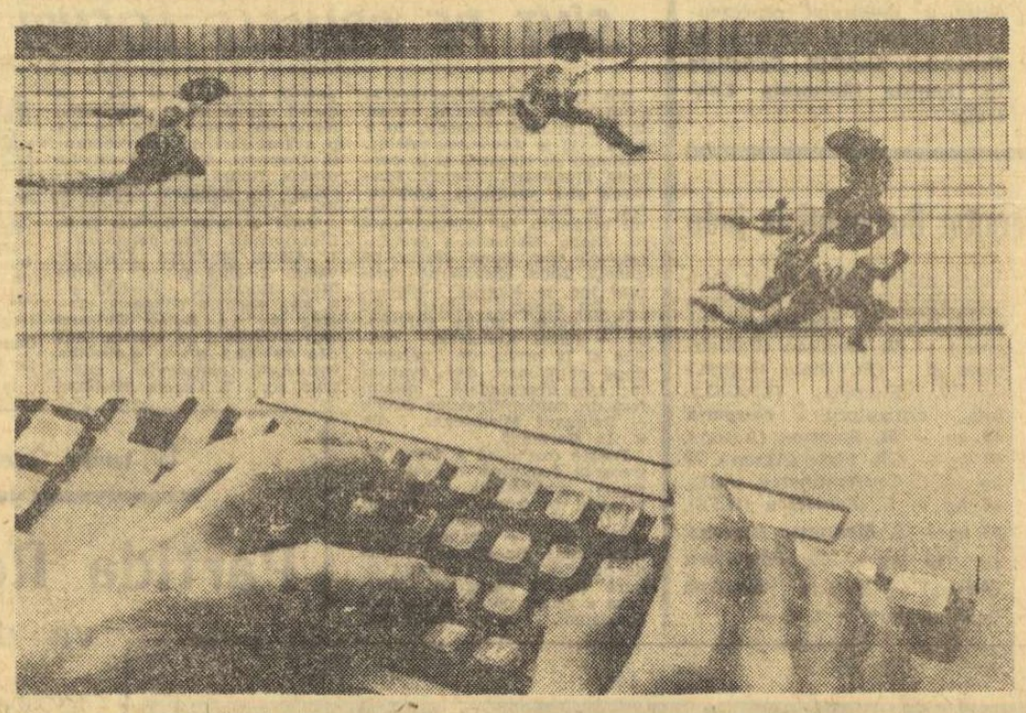

Rezultatele primite la centrul olimpic de calcul erau dirijate simultan imprimatoarelor — prin intermediul unei mașini de „citit" fișele perforate — și transmise prin teletypuri tuturor celor interesați. Aceste fișe, adevărate enciclopedii, aveau perforate numele tuturor celor cîteva mii de concurenți. Acestor date li se adăugau, în ultima clipă, rezultatele tehnice înregistrate. De asemenea, fișele conțineau recordurile mondiale și olimpice, numele arbitrilor și încă multe alte date importante. Faptul cel mai interesant ni s-a părut a fi acela că mașinile electronice ale I.B.M. au „cunoscut" la perfecție regulamentele diferitelor ramuri sportive. La lupte greco-romane sau libere, mașinile „știau" precis ce competitori erau eliminați din concurs, pe baza punctelor rele pe care le-au acumulat și, în plus... programau singure meciurile următoare!

În cele 14 zile de întreceri olimpice peste 500 000 de „mesaje" au fost primite, verificate și retransmise pentru a fi notate, imediat, în foile oficiale de rezultate. În numai cîteva minute de la încheierea unei competiții sportive, ziariștii, oficialii și spectatorii, aflați, să zicem, la Sagamiko, la caiac-canoe, se aflau în posesia foilor de rezultate ale meciurilor de volei de la Yokohama, ori de la Komazawa.

În încheiere, o curiozitate: la Tokio, capacitatea de „memorie" a mașinilor I.B.M. era egală cu textul integral a 16 volume din enciclopedia britanică!

★

I.B.M.-ul a fost prezent, anul acesta, și la „Olimpiada albă" de la Grenoble. Și ajutorul său a fost, iarăși, de neprețuit!

Romeo VILARA

RĂSPUNDE Ion Poștașu

VIOLETA IONESCU, BUCUREȘTI. Încă o reprezentantă a sexului frumos, care se interesează de judo (ați asistat la toate cele 3 reuniuni ce s-au organizat sub egida Federației!). Va trebui, neapărat, să învăț și cu acest sport. Măcar pentru a putea să răspund la întrebările ce mi se pun! Am și început, de altfel, să mă documentez, după cum veți putea constata din răspunsurile care urmează: 1. Cînd se acordă **ippon** (punct)? Cînd un luptător execută un procedeu fizic în viteză și cu amplitudine, trimițîndu-și adversarul la podea și avînd controlul asupra acestuia. 2) Există școli de judo și pentru femei. Iată trei adrese: Centrul Federației, de la Strandul tineretului, clubul sportiv Olimpia și Școala sportivă nr. 2. Ca tînără arhitectă, desigur că veți face cele mai bune calcule, pentru a realiza cît mai multe **ipponuri**!

ALEXANDRU CHIFOR, TIMIȘOARA. La o lovitură liberă indirectă în careu, ce urmează să se execute, să zicem, de la 4—5 metri de poartă, unde se plasează jucătorii echipei în apărare, pentru a respecta cerințele regulamentului (o distanță de 9 metri)? Așa ceva fiind imposibil, apărătorii se vor plasa la maximum de distanță ce se poate cere în aceste condiții: pe linia de poartă.

GH. ROMAN, SASAR. Întrucît n-ați mai făcut epigrame, ne

rugați să vă iertăm îndrăzneala. Bineînțeles. Hai să uităm totul și să rămînem prieteni!

GH. GAGIU, CÎMPINA. Dinamo București este, într-un fel, urmașa echipelor Unirea Tricolor, Carmen și Ciocanul. Spun „într-un fel", fiindcă, după puțin timp, Dinamo avea să-și creeze o nouă echipă, mult mai puternică.

A. RUSU, BUCUREȘTI. Ați dori ca maestrul emerit al sportului Gheorghe Pahonțu, care a susținut 298 de jocuri la Petrolul să mai joace încă două, pentru a ajunge la cifra de 300. Cred că Petrolul îi va oferi această posibilitate! Nici nu sînt sigur, de altfel, că cei care îl înlocuiesc acum sînt mai buni decît el...

T. GRIGORESCU, TÎRGOVIȘTE. Octavian Popescu a jucat pentru prima oară în divizia A, sub culorile Rapidului, după ce fusese cel mai bun pitic și, în continuare, juniorul nr. 1 al acestuj club. De la Rapid (unde a evoluat în

ediția 1959—1960), Octavian Popescu a trecut la Universitatea Cluj și apoi la Dinamo București. De doi ani, el este legitimat la Jiul Petroșeni.

ANGHEL DUMITRU, BUCUREȘTI. Pentru ca șahul **„să pătrundă în cît mai multe case"**, dv. faceți o propunere cu adevă-

rat originală: **„jocurile de șah să aibă piese făcute din ciocolată sau alte produse dulci — bomboane, turtă dulce — care să se poată consuma chiar în timpul partidei".** Să vă spun sincer, mă îndoiesc de eficacitatea propunerii dv. Cu un astfel de șah, riscăm să rămînem fără piese, de la primele mutări!

CONSTANTIN DIMA, TURNU MĂGURELE. Ion Ionescu poate fi folosit în echipa națională. Nu cred însă că o asemenea soluție ar da rezultatul pe care îl scontați dv. Și-apoi, trebuie abandonată politica restructurării echipei naționale, după fiecare meci. Pînă acum, am schimbat mereu echipa, în timp ce rezultatele au rămas aceleași. Este timpul să se inverseze lucrurile. Și, desigur, n-aveți nimic împotrivă!

Ilustrații: N. CLAUDIU

Jean-Paul BELMONDO:

BOXUL

poezia săracului bogăția curajoșilor

Jean-Paul Belmondo, autorul spiritualelor rînduri care urmează, este binecunoscutul actor francez de cinema, eroul filmelor „Cartouche", „Omul din Rio" și atîtea altele care ne-au încîntat prin prospețimea protagonistului, prin atitudinea sa care trădează pe veșnicul sportiv.

Textul figurează ca prefață la volumul de anecdote „Histoires de boxe" al confratelui nostru Robert Colombini de la cotidianul parizian „l'Equipe".

Boxul mi-este destul de familiar. În timpul adolescenței mele, am învățat să-l cunosc bine și să-l iubesc mult. Sub culorile lui Avia-Club am disputat nouă meciuri și m-am descurcat onorabil, cu patru victorii, patru înfrîngeri, un meci nul și un nas rupt.

Dar n-am practicat niciodată acest sport cu gîndul de a-mi face o profesie. Pentru mine n-a reprezentat decît un joc al mușchilor și al spiritului, un joc aspru în care trebuie să cheltuiești mult pentru a deveni cîștigător.

Cineva a spus că boxul este poezia săracului. *Poate. Dar pentru a ajunge printre aleși, trebuie să fii bogat în inteligență, în sănătate, în curaj.*

În cursul carierei mele pugilistice am cunoscut vestiarele reci (și cele prea încinse) ale micilor săli de cartier. Am văzut revenind aci camarazi veseli sau înspăimîntător de triști. Primii își ascundeau bucuria pentru a îmbrățișa și consola pe ceilalți.

Boxul este o mare lecție de fraternitate umană.

Am simțit și acea strîngere de inimă, acel gol subit care te cuprinde cînd urmează să urci în ring. Atunci nimic nu mai are aceleași dimensiuni, lumea întreagă te părăsește.

Într-o zi, pe programul de la Issy-les-Moulineaux, figura și un semimijlociu nord-african, pe nume Ahmed. Acesta a sosit devreme la sală și s-a interesat la ce oră va boxa. Aflînd, a și vrut să plece.

— Prea tîrziu pentru mine, a zis, prea tîrziu. Nu pot să aștept, sînt de serviciu.

Ahmed a explicat că el și tovarășii săi de muncă pregăteau cina cu rîndul în fiecare seară. Or, în duminica aceasta, bucătar de serviciu era chiar el, iar de la Issy la Boulogne-Billancourt, unde locuia, era cale lungă.

Pentru a nu sărăci programul, organizatorii i-au găsit un alt adversar și au devansat ora meciului său.

Am sosit la sală în momentul în care crainicul anunța meciul. Simunul s-a dezlănțuit! Din trei lovituri de pumn, Ahmed și-a doborît adversarul, a salutat publicul, a sărit printre corzi și s-a repezit spre vestiar exclamînd:

— Sînt de serviciu, sînt de serviciu!

Și astăzi mă trec fiorii cu gîndul la ce mi s-ar fi putut întîmpla dacă Ahmed n-ar fi fost obligat să prepare mîncărica. Pentru că primul adversar care-i fusese inițial desemnat eram eu!

Boxul este, fără îndoială, cel mai percutant dintre sporturi.

CEA MAI MARE SURPRIZĂ!

Fotbalul, fără surprize, n-ar mai fi... fotbal! Rezultatele neașteptate, înfrîngerile favoriților constituie tocmai elementul de atracție al acestui sport capricios în care, s-ar putea spune, rezultatele normale constituie o... surpriză.

De cîte ori vine vorba de meciuri încheiate cu rezultate senzaționale, îmi vine în minte o partidă în care am jucat și eu: C.C.A. — Dinamo Bacău. Întîlnirea era programată la București și se anunța ca un „galop de sănătate" pentru bucureșteni pe-atunci, în 1956, ei reprezentînd echipa de aur a fotbalului nostru, cu Voinescu, Apolzan, Zavoda II, Bone, Constantin etc. De altfel, în tur, chiar la Bacău, sub ochii uimiți ai spectatorilor, C.C.A. învinsese cu... 8—0! La București trebuia să aducem un sac în care să punem golurile și un contabil care să le numere.

...Cînd am văzut că se scurseseră 30 de minute din prima repriză și nu primisem nici un gol, nu ne venea să credem. C.C.A. domina, dar norocul era cu noi. Poarta băcăuană parcă era fermecată!

Surpriza nu s-a oprit însă aici. La un contraatac, Oaidă l-a deschis pe Culea și acesta a tras la „pălanjen", luîndu-i orice speranță lui Voinescu: 1—0 pentru Dinamo Bacău! În ciuda acestui succes, nu ne făceam însă nici o iluzie asupra rezultatului final. Dar, oricum, nu mai era aceeași situație ca la Bacău.

În repriza a II-a, s-a jucat numai la poarta noastră. Rarele mingi care treceau de centru erau oprite de Voinescu, aflat și el în atac. Și iată și o lovitură de la 11 metri pentru C.C.A. Egalare și, desigur, sprint spre victorie... Dar nici aceasta n-a fost clipa fatală. Portarul nostru, Cîmpeanu, a apărat penalty-ul executat de Onisie. Și am cîștigat cu 1—0, realizînd, cred, cea mai mare surpriză din istoria campionatului nostru.

Cornel POPA
jucător
la Dinamo București

TRAGEREA SPECIALĂ

Jucați la concursul special Pronoexpres al Revelionului și la tragerea specială Loto a Revelionului la care se atribuie:
— Autoturisme în număr nelimitat
— Autoturisme prin tragere la sorți
— Excursii peste hotare prin O.N.T. Carpați
— Numeroase premii în bani

Cu bilete de 15 lei se poate participa la toate extragerile de la Pronoexpres iar cu bilete de 10 lei la toate extragerile de la Loto.

Amănunte la agențiile Loto-Pronosport.

Marți 31 decembrie este ultima zi pentru procurarea biletelor la concursul special Pronoexpres iar joi 2 ianuarie 1969 pentru tragerea specială la Loto.